

Десета лятна изследователска школа по математика и информатика на УЧИМИ

Лятна

МАТЕМАТИКА

Варна – Узана '10

Knockin' on Heaven's door...

Здравейте, уважаеми читатели! Ето, че сме отново заедно, за трета поредна година. Наистина заедно - ние стоим зад страниците на скромното вестниче, вие пък го разгръщате трескаво, с желанието да прочетете нещо интересно. До голяма степен статиите си приличат, най-вече по стила им. И няма как да е иначе, след като всички са плод на положителни и изпълнени с емоции спомени...

Днес се говори за криза, за глобално затопляне, дори за края на света ако искате... Но в този свят, пълен с комерсиализъм, понякога настъпват моменти, в които се замисляме за нещата, които ни правят щастливи. За някои това са предмети, за

други - изкуството, а за трети - науката... В страниците на този вестник никъде няма да срещнете

тези понятия. Ще видите техните проекции, така да се каже. Проекциите им върху равнината, определена от трите определящи точки: въображението, преживяването и спомена.

И накрая, всъщност като за начало на четенето, искаме искрено да ви пожелаем да усетите атмосферата на ЛИШ, ако не сте имали възможността да участвате на школата. Поне бегло да добиете представата за това, какво ви очаква на следващото ѝ издание. Защото след прочитането на последната страница, уважаеми читателю, ще бъдеш потенциален участник следващото лято. По-точно ще усетиш тръпката, която еднозначно можем да определим чрез заглавието на една много известна песен, а именно „Knockin' on a heaven's door“...

От редакторите.

ДЕСЕТА ЛЯТНА ИЗСЛЕДОВАТЕЛСКА ШКОЛА ПО МАТЕМАТИКА И ИНФОРМАТИКА

ИНФОРМАТИКА И ИНФОРМАЦИОННИ ТЕХНОЛОГИИ

В тазгодишната лятна школа по информатика и ИТ взеха участие 18 ученици от цялата страна. Първият етап на школата беше от 18. до 31. юли във Варна. Той позволи на участниците да почерпят малко знания от всекидневни лекции, както и да изработят проектите си. Вторият етап беше в хотел „Прима S“, Узана, където всички разработки бяха представени и авторите им получиха бъдещи насоки от ръководителите. Там се появи и Катерина Велчева, която тази година беше българският информатик в RSI, за да сподели преживяванията си с участниците в ЛИШ.

Участници в школата по информатика:

1. Ангел Диков, СОУ „Проф. д-р Асен Златаров“, Първомай
2. Боян Бонев, СОУ „Проф. д-р Асен Златаров“, Първомай
3. Георги Атанасов, ПМГ „Акад. Иван Гюзелев“, Габрово
4. Георги Георгиев, ПМГ „Акад. Иван Гюзелев“, Габрово
5. Димитър Вулджев, НПМГ „Акад. Л. Чакалов“, София
6. Добромир Костов, ПМГ „Акад. Иван Гюзелев“, Габрово
7. Иван Стефанов, ПМГ „Никола Обрешков“, Казанлък
8. Иванина Върбанова, ПМГ „Нанчо Попович“, Шумен
9. Калина Петрова, ОМГ „Акад. К. Попов“, Пловдив
10. Катерина Велчева, ПМГ „Нанчо Попович“, Шумен

11. Любомир Георгиев, МГ „Баба Тонка“, Русе

12. Нели Атанасова, ПМГ „Добри Чинтулов“, Сливен

13. Николай Йорданов, ПМГ „Акад. Иван Гюзелев“, Габрово

14. Николай Попов, МГ „Баба Тонка“, Русе

15. Павел Николов, МГ „Баба Тонка“, Русе

16. Петър Тодоров, МГ „Баба Тонка“, Русе

17. Пламен Минков, ПМГ „Акад. Иван Гюзелев“, Габрово

18. Теодора Добрева, МГ „Баба Тонка“, Русе

МАТЕМАТИКА

В школата по математика компания си правиха 20 ученици. Първия етап от школата, от 8. до 21. август, те прекараха край морето, в един от най-обичаните български градове – Варна. През това време участниците посещаваха ежедневни лекции, успоредно с които разработваха проектите си. Вторият етап запрати математиците край Габрово, или по-точно – в хотел „Прима S“, Узана. Там участниците имаха възможността да представят работата си по време на школата. В същото време към тях се присъединиха и учителите, които пък проведоха семинар за учители. В Узана пристигна и Рафаел Рафаилов (СМГ), тазгодишният участник в RSI, който надълго и нашироко разказа за преживяванията си в САЩ.

Участници в школата по математика:

1. Александър Колев, МГ „Баба Тонка“, Русе
- Продължава на стр. 3...*

От стр. 2...

2. **Антон Белев**, НПМГ „Акад. Л. Чакалов“, София
3. **Гюлбеяз Ахмед**, СОУ „П. Р. Славейков“, Кърджали
4. **Десислава Кукова**, МГ „Д-р Петър Берон“, Варна
5. **Джансуа Али**, СОУ „П. Р. Славейков“, Кърджали
6. **Ивайло Хартарски**, СМГ „Паисий Хилендарски“, София
7. **Иван Генчев**, НПМГ „Акад. Л. Чакалов“, София
8. **Калоян Буковски**, НПМГ „Акад. Л. Чакалов“, София
9. **Магдалена Маркова**, ПМГ „Нанчо Попович“, Шумен
10. **Марин Георгиев**, НПМГ „Акад. Л. Чакалов“, София
11. **Маринела Петкова**, СОУ „П. Р. Славейков“, Кърджали
12. **Радослав Кафов**, СМГ „Паисий Хилендарски“, София
13. **Рафаел Рафаилов**, СМГ „Паисий Хилендарски“, София
14. **Румен Данговски**, НПМГ „Акад. Л. Чакалов“, София
15. **Симон Симеонов**, НПМГ „Акад. Л. Чакалов“, София
16. **Слави Георгиев**, МГ „Баба Тонка“, Русе
17. **Снежана Вескова**, СМГ „Паисий Хилендарски“, София
18. **Станислав Атанасов**, ОМГ „Акад. К. Попов“, Пловдив
19. **Стоян Апостолов**, ОМГ „Акад. К. Попов“, Пловдив
20. **Яница Пехова**, МГ „Баба Тонка“, Русе

Това нещо за математика ли е?

Л.И.Ш. Три свещени букви, които означават много. Но тяхното значение е трудно да се обясни, може само да се почувства.

Участвах на лятната школа на УЧИМИ три години, преживях три пъти уж едни и същи неща, а всъщност толкова различни... Три събития, започващи и свършващи еднакво. Но напълно несравними - нито като заряд, нито като каквато и да е стойност. Изключение правят само Борка и научните ръководители - те са си винаги едни и същи. В сферата на математиката всеки има нужда да получи поне малко подкрепа, да му „ударят едно рамо“, както се казва. Да се появи нещо, което да го надъха и стимулира за развитие в научната дейност. Състезанията са едно, научните конференции - друго. Именно това осъзнават преди известен брой години един екип от български учени, решени да съставят алтернативна организация, даваща шанс за изява на амбициозни и изследователски настроени ученици. Е, спокойно можем да твърдим, че са успели. УЧИМИ е страхотен и успешен проект.

Мога да кажа, че моите научни ръково-

**Калоян
БУКОВСКИ**

дители на трите школи - г-н Стоян Боев и г-н Георги Ганчев са ми дали много знания и са създали солидна база на бъдещи сериозни научни разработки. Но далеч няма да бъде изчерпателен. Всъщност, те направиха нещо много по-сериозно - запалиха ме по увлекателността и „красотата“ на геометричните проблеми, в частност. Не съм далеч от мисълта, че останалите научни ръководители са направили същото със своите ученици. Защото изкуството да бъдеш учител е нещо колкото трудно, толкова и изящно. Също като някои геометрични конфигурации...

Лятна ваканция = Мързелуване? Неверно твърдение, целящо според мен да пропагандира нуждата от риалити шоута, компютърни игри и други средства за занимание на хора без работа. Всъщност Почивка = Забавление. Като добавим от двете страни на уравнението Математика, получаваме ЛИШ = Пълноценно изживяване, изпълнено с положителни емоции, наситено с нови приятелства и контакти. За това говорех...

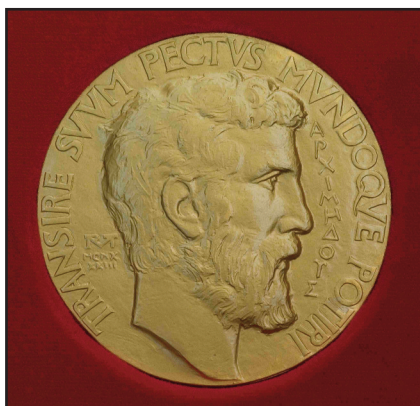
Един от тазгодишните участници на школата остана запомнен с няколко свои фрази, сред които се откроява реторичния въпрос „Това нещо за математика ли е?“. Да, това е нещо за математика. Всъщност повече от математика. Това е ЛИШ.

**Румяна
АНГЕЛОВА**

На 27 ноември 1875 година големият шведски инженер, химик и предприемач Алфред Нобел подписал завещание, чрез което определил от състоянието, което е оставил, ежегодно да се връчват награди: първо - за най-голямо откритие или изобретение в областта на физиката, второ - за откритие или усъвършенстване в областта на химията, трето - за най-големи успехи във физиологията или медицината, четвърто - на създалия най-значително литературно произведение, отразяващо човешките идеали, и пето - на този, който има най-голям принос в сплотяването на народите, унищожение на робството и съдействие за мирни договорености. Математиката обаче не била упомената в това завещание.

Човекът, решил тази несправедливост, е Джон Чарлз Филдс (1863 - 1932) - известен специалист по теория на алгебричните функции, член на Канадското и Лондонското математическо общество, член-кореспондент на Националната академия на науките на САЩ. През 1932 година, малко преди смъртта си, Филдс завещал своето състояние на международния математически съюз за създаване на премиален фонд по математика. Било решено новата премия и златния медал да се връчват на млад математик, ненавършил в момента на награждаването 40 години, за резултати, оказали най-голямо влияние на развитието на математиката. За разлика от Нобеловите премии, които се връчват ежегодно, Филдсовите премии се връчват на четири години на международни

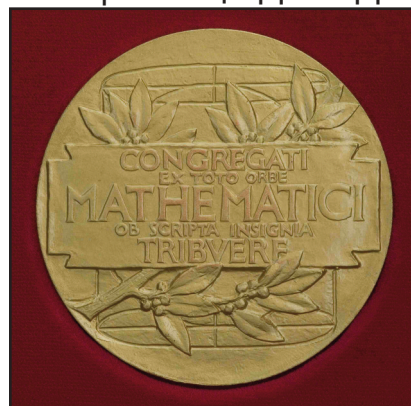

Румяна Ангелова е ръководител на клуб „Процент и половина“ към ПГИМ, гр. Пазарджик. Тя е много ценен приятел на УЧИМИ, тъй като успешно поддържа и разпалва интерес към математиката там, където тя не е приоритет.

математически конгреси. Размерът на премията не е голям - 15 000 канадски долара, които се разпределят между лауреатите, но престижът им в математическата общност е огромен.

Първото връчване на Филдсови премии се е състояло през 1936 година на математическия конгрес в Осло. Златен Филдсов медал получават финландецът Ларс Алфорс и американецът Джес Дъглас. След голямо

прекъсване, предизвикано от войната, международните конгреси се възобновили.

От тогава Филдсови премии са връчвани в Кеймбридж, Амстердам, Единбург, Москва, Варшава, Берлин, Пекин, Мадрид и много други градове, като домакин последната церемония (през 2010г.) е гр. Хайдарабад в Индия.

Най-младият лауреат е французинът Жан-Пиер Сер, който през 1954 година получава наградата на 28-годишна възраст.

И така към настоящия момент само 53 човека са достигнали до математическия Олимп. Следващият конгрес ще се проведе през 2014 година в Сеул.

Надяваме се, че сред новите Филдсови лауреати ще бъдат и участници в УЧИМИ...

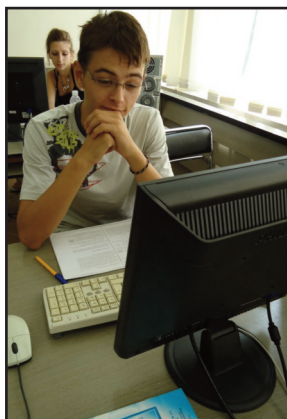
Как да НЕ пишем статия на тема „Проектите в ЛИШ“

Ивайло (де) ХАРТАРСКИ

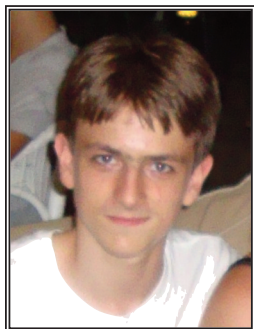
Тук може би ще прочетете едно умотворение на художествената мисъл на един човек, видял много в този свят, дори имал смелостта да бъде не само наблюдател, а и нещо повече в една ЛИШ, един човек, който всъщност не се отличава с художествената си мисъл, един човек, който няма и най-малкото родство с изкуството и литературата, изобщо, един математик. Това, което ще намерите по-долу, несъмнено няма да Ви достави естетическо удоволствие, няма да Ви направи впечатление, освен с това, че ще Ви се стори доста мъчно за четене и досадно. Вземайки предвид всичко това, искрено Ви съветвам да не го четете, дори Ви съветвам да не четете нищо изобщо - това е не по-малко вредно за Вас и Вашето здраве от това да прочетете докрай статията. Прочее, видът на статията напълно неволно е изместен към мини-роман и на автора, разбира се, не е известен този неин недостатък.

Глава I,

в която се говори за интересните приключения при избора на теми

Почти със стъпването на варненска земя човек ясно усеща аромата на морето и предвкузва волните дни на почивка от всяка по своему неприятна, тормозяща, натоварваща и изморителна работа. Лъжливо усещане, наистина. Още първата вечер, определена от част от извънземните форми на живот, наре-

чен „математици“, които според някои водещи на предавания по някои „нови“ телевизии са всъщност земяни, които след моралната „смърт“, изразена със завършване на училище, на последните екзепляри Йоан и Виктор ще изчезнат окончателно от лицето на Земята, за реанимация от пътя, а от други за първото от дълга серия купончета, бива засегната темата за разработките - онези ужасни неща, които се налага да се пишат (съвет: когато пишете статия на такава тема винаги употребявайте сложни разширени заплетени изречения за заблуда и затруднение на читателя - последното беше забележителен пример). Биват дадени темите с цел да бъде избрано най-малкото зло, но младите „лишеи“ не се дават и по свой неформален девиз, който биваше спазван ревностно по време на цялата школа, оставят днешната работа за нощес, или (по-добре) за утре, и оставиха избора за следващия ден.

На следната заран се оказа, че спонтанният избор на доста математиквеници съвпада с този на други техни събратя. Въпросът бива бързо разрешен - не по закона на джунглата, за жалост, и работата започва още същия ден - с написване на заглавието. Тази работа се стори на нашите герои достатъчно изморителна за деня и те отново решиха да се придържат към девиза си.

Продължава на стр. 6

От стр. 5...

Глава II,

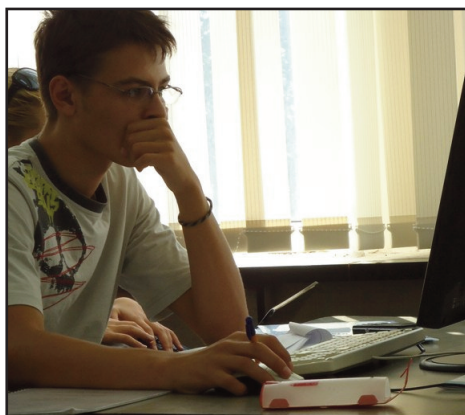
в която се разказва за невероятните трудности, преодоляни от Дон Тиквот - рицаря на проекта и Санчо Ханса, неговият съавтор при писането на проекта им

Въпросните герои, използвани от автора като събирателен образ на взелите уча-

стие в ЛИШ'10, въпреки жегата денем и студа нощем, въпреки безбройните изкушения и примамки на морската ни столица, няколко от които се оказаха твърде неустойими, но доновете поне не допуснаха да преминат крайния срок... с повече от няколко дни, нашите упорити (но не и тъпи) рицари и съавторите им се трудиха неуморно над своите творения, особено последните 2 дни и още повече нощи. Всичко това те направиха, само

и само да завършат успешно своите любовни послания към Дулсинея дел Математикосо. Всички те бяха събрани и изпратени на тази особа

посредством причудливото изобретение, което някои смело наричат CD, без дори да са сигурни, дали не е DVD!

Докато се бореха с всякакви пречки, разбира се, често им се притичваха на помощ

техните покровители, описани в математиче-

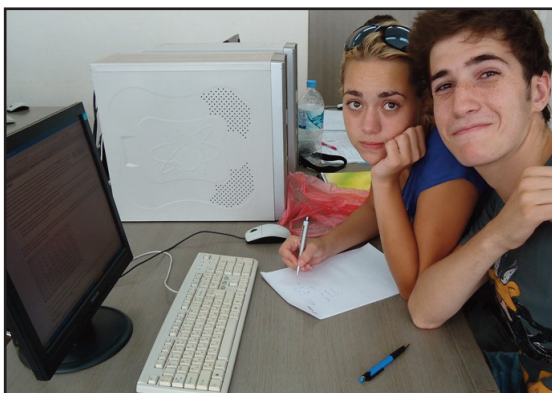

ските романи, разказващи най-наивно за несъществуващи по настоящем старши научни сътрудници и други небивалици, без да споменават дори за днешните доценти.

Глава III,

в която се описват най-славните дни на Дон Тиквот и Санчо Ханса преди заминаването им към невероятната местност Узана и за завършването на тяхното приключение с проектите

От висички рицари в тази последна

битка най-издръжливи се оказаха Дон Тиквот (в случая Калоян) и неговия неотлъчен приятел Буко (е, колко пък да е неотлъчен). Докато съавторът му Санчо по-

зорно спеше по време на сражението. За жалост те обаче трябва да бъдат дисквалифицирани от турнира за употреба на прекомерно количество кофеин в рамките на вечерта на бдението. Други рицари също се опитваха да използват това, че съдиите спят, и да приемат непозволени стимуланти. За жалост, не много успешен се оказа този опит на дон Генчев, рицаря на Пит була. При неговия опит приспивното действие на едноименната напитка беше неуспоримо доказано. Други рицари също се проявиха през тази славна нощ, но имената им няма да споменем поради дългия списък, който би се получил.

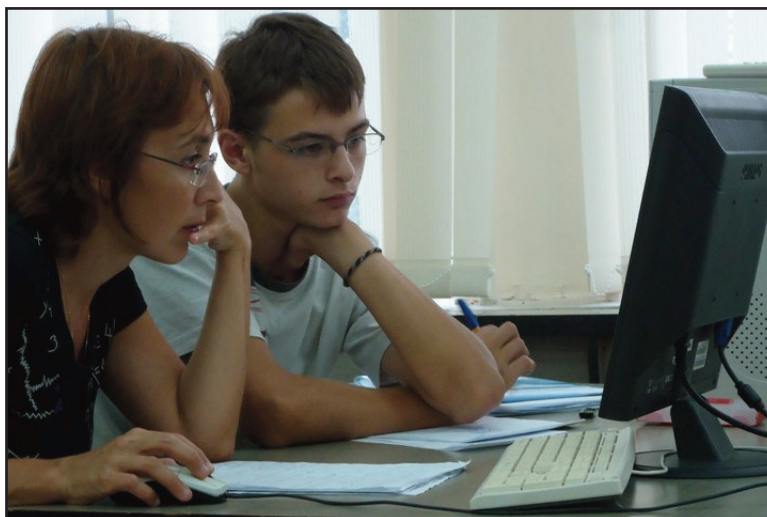
Активно биваше разпръсквана мъдрост от страна на легендарните донове от романите всред по-младите им последователи

Продължава на стр. 7

От стр. 6...

дори след крайния срок, определен за приключване на проектите. В крайна сметка борбата за някои продължи дори след великия преход и славното мото-състезание към Узана, но за това вероятно сте чули вече или ще чувате в бъдеще, за някои приключи дори дни преди замиранането.

И в крайна сметка поради трудностите за съдиите класиране не беше обявено, тъй като всички странстващи рицари, които участваха в турнира бяха равностойни и затова беше организиран

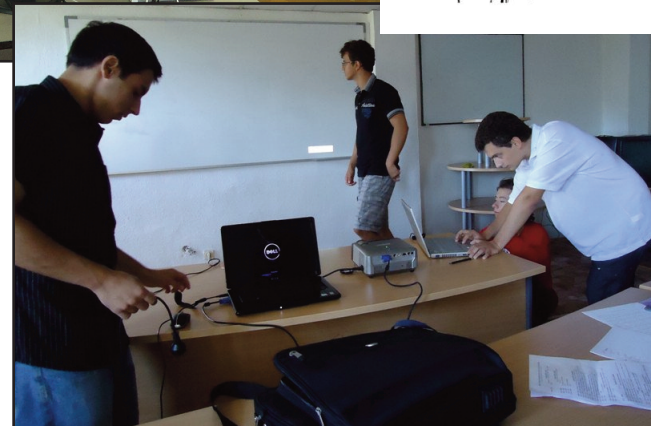

втори кръг, в който те трябваше да разкажат сами за подвизите и прежеждията си на други също така добре известни от математическите романи рицари.

Глава IV,

в която се предават на кратко разказите за славните приключения на прочутите рицари на проектите

Когато приключи великото преселение на странстващите рицари и те опознаха всички подробности на всички околности, пристъпиха към заключителния етап на съревнованията помежду им. Разказите им бяха изключителни, те използваха най-невероятни приспособления, за да предадат своите преживявания, дори прибегнаха към биймъри - това е една типична дума за фолклора на българските странстващи рицари. Трудно биха могли да се опишат тези творения, невъзможно да се предаде емоцията на рицарите и техните захласнати слушатели, затова авторът най-сетне ще ви остави да се убедите сами в думите му.

Остава му само задължението да отбележи, че отново всички бяха толкова невероятни, че никой не беше способен да каже кой е бил по-умел и кой по-несръчен, кой по-мъдър и кой по-непредвидлив, кой по-добър и кой по-лош. Така завърши и това паметно приключение на рицаря на проекта, дон Тиквот и неговия предан съавтор, Санчо Ханса. Нашите храбри рицари успяха, макар и за кратко, да зърнат и дори да се допрат до своята бленувана Дулсинея и останаха толкова заплени от нея, че на всички е ясно, че няма да престанат да я търсят и да вършат подвизи в нейна прослава.

Лафове на ЛИШ

Кратък математико-български речник

Станислав
АТАНАСОВ

Разбира се, не можем да подминем и една много важна част от комуникацията между бъдещите учени на България, нейната бъдеща интелигенция, а именно лафовете, които тази година изобилстваха. Дори с напредване на Лятната школа бройката им нарастваше „като една монотонно растяща функция в интервала от минус безкрайност до плюс безкрайност“. Позволих си да се опитам да направя пълна класификация, но моля да бъда извинен, ако съм изпуснал някой друг култов лаф, защото все пак и аз съм човек, колкото и странно да звучи. Всеки лаф ще бъде придружен с кратко обяснение и с човека, първи произнесъл тези слова, оставяйки ги по този начин в архивите на ЛИШ-овската история.

(Лафовете ни обаче малко се разбягаха при предпечатната подготовка, така че ще ги намерите тук-таме из страниците на вестника.)

МИМСИ

Мимси ли? От Кърджали? Всички я знаем коя е. Макар и вече студентка, тя ще си остане ярка фигура в средите на УЧИМИ. Тя е момичето, за чиято грамота за отлично представяне никой не се съмняваше. Тя е момичето, което не учеше в МГ, а в обикновено СОУ, и въпреки това не отстъпваше по нищо на другите проекти по математика. Абе тя е Мимси и няма особена нужда от уводни думи, особено когато говори сама за себе си. Макар и по скайп, успях да измъкна половин час от времето ѝ, за да проведа с нея следния разговор...

Здравей, Мимси.
Здравей.

Ти си участничка в 4 лиша и 10 конференции (от които 8 грамоти за отлично представяне). Как се запали по изследователската математика?

Запалих се покрай школата по математика към нашето училище. Общо взето г-н Вълчо Милчев е виновникът.

Виждала съм няколко извадки от проектите ти в различни математически списания. Как избираш какво точно да включиш в такава статия?

Избирам тази част от проектите, която ми се струва най-интересна и в която има нещо иновативно.

А имаш ли идоли, от които се

учиш относно тези неща (реферати и статии)?

Не.

Променило ли се е нещо в ЛИШ от 2006 година насам?

Да, на първия ми ЛИШ математиците и информатиците бяха заедно,

сега двата лиша са по различно време...

мисли и темите последните години са повече изследователски, отколкото реферативни, но повечето участници са по-мързеливи и не им се занимава. Освен това лекциите не се променят особено много с годините - все са едни и

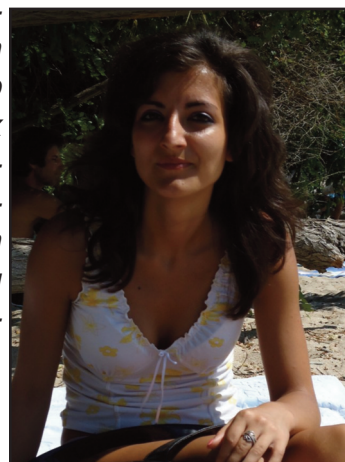
същи.

А конференциите? Важи ли същото и за тях?

М-м-м... за конференциите - не. Участват все повече хора от цяла България и проектите всяка година са все по-разнообразни и по-интересни, на всякакви теми. Освен това учениците ми изглеждат все по-мотивирани всяка година. Споменавах термините „изследователски“ и „реферативен“ като различни неща. Къде обособяваш разликата и кой тип работа от двата ти харесва повече?

Яница ПЕХОВА

Продължава на стр. 9...

От стр. 8...

Проектите с реферативен характер са тези, в които авторът събира колкото може повече материал по темата и го подрежда на едно място, което е много полезно за хората, на които им трябва информация по дадения проблем. Изследователските проекти са тези, в които авторът си поставя за цел да „разнищи“ някой неизследван проблем, да измисля авторски задачи, да търси по-кратки и оригинални решения на дадени задачи. Иначе изследователската работа ми е по-интересна, но е много трудно да се измисли нещо ново, което не е разглеждано досега.

Ти дойде на ЛИШ да ни видиш и тази година, въпреки че не беше участник. Някакви впечатления от „новите ЛИШ-ковци“?

Имаше много ЛИШ-ковци в 8. и 9. клас, много е добре, че започват от рано да се занимават с проекти по математика и да посещават такива школи.

Така е, трябва да подкрепяме младежта. Започвам вече с по-общите въпроси. Кой ти е любимият дял от математиката и защо?

Комбинаториката, защото задачите са ми интересни, могат да се измислят различни решения, не само по 1 начин да се реши задачата, условията на задачите могат да се дадат по по-развлекателен начин, за разлика от геометричните. :D

Браво бе, току що нарече феновете на геометрията скучни. Кой ти е любимият проект (от твоите имам предвид)?

Нищо лично, просто не си падам много по геометрията. :D От проектите ми „Египетски дробни“ ми е любим, както и „Квадратни салфетки и уравнението на Пел“. И с двата се гордея еднакво, не мога да избира само един.

А защо са ти толкова любими?

„Египетски дробни“ ми е любим, защото всичко по темата е събрано в този проект,

обобщена е задача от МОМ, разгледани са редици от египетски дробни в геометрията, а досега не съм виждала статии за египетските дробни в геометрията. Другият проект ми харесва, защото темата е по-оригинална, покриването на маса при определени условия със салфетки е свързано с теоремата на Питагор и уравнението на Пел. Между другото доц. Николов се беше изказал, че това е ресторантьорска тема. :D

Къде смяташ да продължиш образованието си?

Студентка съм в СУ, магистратурата сигурно ще я карам в чужбина.

Специалност?

Стопанско управление с английски и испански език.

А как се виждаш след 10 години?

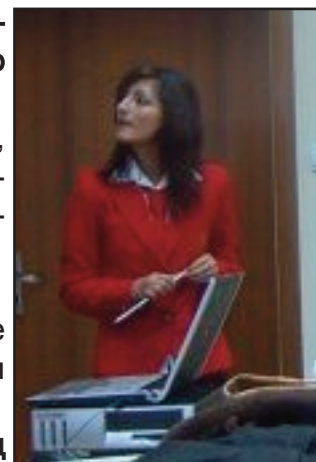
С добре платена работа... в банка. ;) По възможност в България.

А, няма да ставаш... стопански управител. Има ли такава професия въобще?

Не, ще ставам банкер. Аз затова записах икономическа специалност. За стопанския управител - не знам.

Последно вече... Като опитен изследовател, дай някой полезен съвет за младите ентузиаста в „бранша“.

Да търсят интересни неизследвани проблеми, да не се отказват ако не достигат до желанния резултат в изследванията си и да участват все така активно в ЛИШ. :)

Лафове на ЛИШ

Чук - оферта; употребява се за нещо, което е несравнимо яко (Марин);

Шано - синоним на чук (Анто);

Стабилно - употребява се в истинското си значение (Слави, Пловдив);

Да, ама не съвсем - непреведимо (Маринела);

О, колко си прост - няма нужда от превод (Яни);

Това не можеш да го пипнеш в интернет - показвайки експонатите в музея (г-н Даскалов)...

Стоян и Слави

когато да си нич не е достатъчно...

Пловдив. Това е градът. В тамошната математическа гимназия, чиито инициали неслучайно са ОМГ, учат двама от най-колоритните образи, които ЛИШ някога е виждал. Всеки от тях е различен и странен, но по напълно несъпоставими начини. Да, точно така, те са Стоян и Слави от ОМГ. В следващите два параграфа ще се опитаме да дисектираме тези два крайно ирационални образа, описвайки всеки един от тях през погледа на другия.

Стоян Апостолов, или просто Кмета, е момче набор 92, родено и живеещо в китното градче Панагюрище. Всъщност и майката на другия индивид е родом оттам, което е едно поразяващо съвпадение. Обаче този наглед с нищо необикновен младеж е надарен с перфектна генетика, позволила му да направи тялото на мечтите си за кратък период от време. Не може да се подмине и искрящата му усмивка, дължаща се на всекидневното петминутно четкане на зъбите сутрин и вечер, чрез което той опъваше нервите на съквартирантите си до краен предел. Ако някой от ЛИШ се сети за Кмета, твърде е вероятно в мислите му той да държи мляко в лявата си ръка - Веряя 3%, ако трябва да бъдем точни. Това, разбира се, не е случайно, тъй като Стоян изпиваше средно по 2 литра дневно прясно мляко. Бялата течност, излизаща от млечните жлези на кравата, обаче далеч не беше единственото любимо нещо на панагюреца. Той несъмнено ще бъде запомнен и с нестандартния си вкус към представителките на нежния пол или по-точно с афинитета си към т.нар милфове. Тайното оръжие на този чернокос и мургав изкусител беше ангелският му

**Стоян
АПОСТОЛОВ**

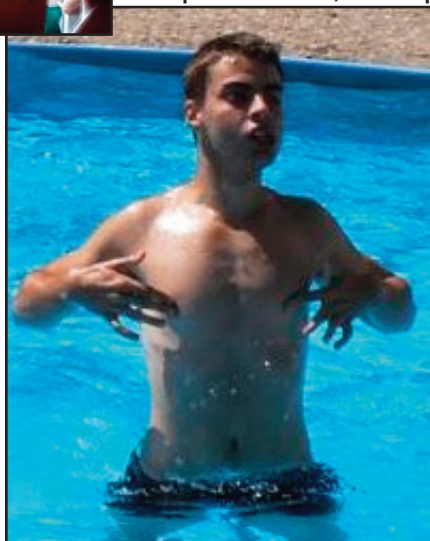
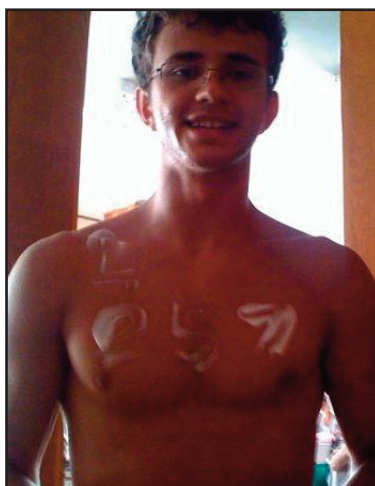
**Станислав
АТАНАСОВ**

глас, акомпаниран със завидни познания по италиански език.

Станислав Атанасов, а.к.а. Натуралния човек, бързо стана любимец на персонала в ДИПКУ, а покъсно и на този в „Прима S“. Това по всяка вероятност се коренеше от факта, че стомашно-чревния тракт на

този индивид имаше умопомрачителен капацитет, позволяващ му да изяде храната на половината маса без видими трудности. Сърцата на персонала обаче не бяха единствените покорени от него. Той бе набелязан и от местната баба Радка, която очевидно не

се безпокоеше от огромната възрастова разлика. Дори осите не можеха да му устоят и след поредното за територията на Узана ужилване, устните на горепосочения индивид бяха добили форма тип кокоши анус по такъв естествен начин, че дори и фолкпевицата Мария би му завидяла. Пловдивчанинът, който често скромно определяше себе си като интелигенцията на България, беше доста рационален при изразходването на времето си, като решаваше поставените му задачи за

упражнение на спокойствие в тоалетната при дългите си едночасови визити. За него още се говореше, че може да спаси от жажда хора в пустинята посредством огромното количество пот, отделящо се от

тялото му, както и че има потенциала да реши националните проблеми с доставките на природен газ.

Продължава на стр. 11...

От стр. 10...

Не останаха скрити и нестинарските му заложби, които се проявиха на връх рождения му ден - петък 13-ти, между другото. Ако Слави бъде представен чрез рисунка, то несъмнено тя би представлявала уста - частта от тялото, която той използва най-много. Неизчерпаемият поток от думи, който непрестанно излиза от устната му кухина при това със завидна бързина го превръща безспорно в най-приказливия човек, присъствал някога на ЛИШ - титла, която едва ли ще му бъде отнета.

**Кати
ВЕЛЧЕВА**

За първи път чух за RSI на конференциите на УЧИМИ, когато бях осми клас. Това, което си помислих тогава е, че едва ли някога ще получа подобна награда, но тайно започнах да се надявам, че някога, някой ден ще успея да отида там, където мечтите на всеки учен се превръщат в реалност. И действително успях да стана част от магията RSI, която промени живота ми сега, след четири години работа в областта на научните разработки в компютърните науки.

Участвах на интервю за подбор цели три пъти, като първите два пъти не бях избрана, но по време на RSI разбрах, че да не си избран от първия път не е нещо лошо, точно напротив, тези два неуспешни опита ме мотивираха да уча и работя по усилено, да се превърна в подобър учен, в по-подготвен участник в RSI. Не бях толкова подготвена за това преживяване предходните години, колкото бях подготвена тази.

И ето, големият миг дойде през януари 2010, когато чух името си, като един от двамата избрани да участват в RSI. В началото дори не повярвах, отне ми известно време да осъзная какво се случва, и ето само след дни вече оформях необходимите документи. И докато се усетя, няколко месеца бяха минали

Лафове на ЛИШ

Ни ти праи чес' - (Радо);

Извинетееее - най-сигурният начин да забиете яка мацка (Марин);

Марулка е хубаво момиче - официалният лаф на ЛИШ (Стоян);

Идиот на квадрат, дразниш ме на n-та степен под радикал - отнася се за Стоян (Слави, Пловдив);

Епа колко да е... - произход - Радо, но се ползваше ексклузивно от Сашо...

Най-хубавото преживяване в живота ми – RSI '10

и аз и Рафаел бяхме на летището готови да поемем по пътя, който щеше да ни изведе на най-мечтаните върхове на науката.

Първата седмица от RSI беше невероятно динамична. Всеки ден започваше с лекция по литература, продължаваше с урок по *LaTeX*, следван от урок по математика и инженерство. Всяка вечер завършваше с лекция, на която носехме официалните си дрехи. Костюмирани, поставяхме точка на уморителния ден с купичка сладолед в приятна компания. Прекарвали така първите четири дни дойде моментът, в който всеки трябваше да се срещне „за първи път“ с ментора си. Поставих изразът „за първи път“ в кавички, защото аз се срещнах лично с моя ментор два дни

преди останалите, когато ми бе възложена задача да презентирам доклад с маркер в ръка пред цялата лаборатория. И така, в края на първата седмица всеки от 73-мата участници имаше своя ментор и своята тема за

разработка. В следващите четири седмици всеки един от нас щеше да премине през възходи и падения по пътя на изследователската работа...

Продължава на стр. 12...

От стр. 11...

През следващите четири седмици от програмата всеки от нас трябваше да ходи на консултации с менторите, които на кратко наричахе менторшиппи. Моят ментор беше Чарлс Лейсерсън - директор на лаборатория компютърни науки към MIT. Определям себе си като късметлийка, защото нямаше как да попадна при по-добър ментор от професор Лейсерсън. Областта, в която работех, е иновативна и изключително интересна, като ще продължа работата си по нея и за напред. Наред с новите неща да компютърните науки, които нучих от професор Лейсерсън, с негова помощ усвоих и някои важни житейски уроци. Менторът ми беше изключително мъдър човек, като при всяка наша среща не само ми помагаше да направя доклада си по-добър от преди, а ми и показваше как мислят и как се държат истинските учени. Някои от любимите ми мисли на този земен и същевременно високопоставен човек са следните:

„Ако си представим, че 100 човека ще прочетат нашия доклад, си струва да прекараме 10 минути в опит да спестим по минута на всеки един от тях при четенето на доклада ни, защото това ще са общо 100 спестени минути за човечеството.“

„Не е важно да поставяме паметници в науката, важно е да построим стълбичките, върху които някой след нас ще постави паметник. Така няма да останем в историята, но ще проправим пътя на следващите след нас.“

„Ако човек не харесва проекта, по който работи, ако не е щастлив, то просто няма смисъл да го прави!“

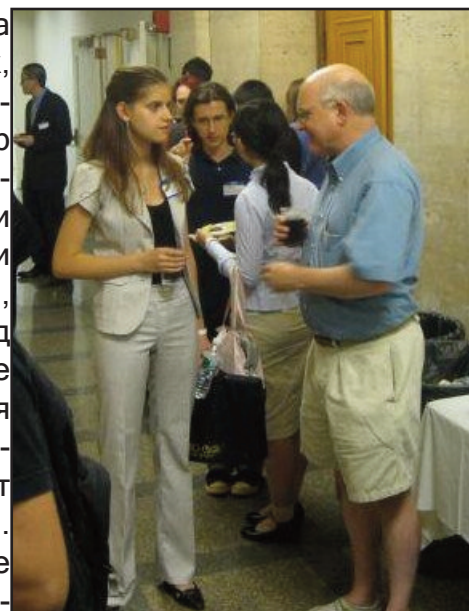

Едва ли има човек, който не познава д-р Жени Сендова. Винаги усмихната и жизнена, дори и след денонощие без сън, тя беше неизменна част от RSI.

Освен че беше непобедима на пинг-понг, тя беше и най-добрият тютюр. В повечето случаи можеше да бъде намерена в компютърната зала да помага на някой ученик, редактирайки работата му. И ако някой от вас си мисли, че може да пише научен доклад, то е защото все още не е попадал под крилото на Жени. Всеки един от нас беше напълно слисан след получаване на редактирана версия на доклада си от Жени, защото по листите имаше повече синьо от химикала и, отколкото черно от мастилото на принтера.

Но това е съвсем нормално, защото както казва самата тя: „един доклад е като чувал с брашно - колкото и да го редктираш, все ще има нещо за оправяне“. Сега, макар и да знам, че все още не мога да пиша доклади както трябва, знам, че благодарение на нея подобрех стила си. Искам да използвам момента да благодаря на НАЙ-ДОБРИЯ ТЮТОР за подкрепата, която ми оказа по време на цялата школа, и за това, че беше като майка на всички нас.

Продължава на стр. 13...

От стр. 12...

Моментите, които никога няма да забравя са много, но тези, които изплуват в съзнанието ми веднага са 4-ти юли и презентацията на проекта ми.

Както знаете, 4-ти юли е националният празник на САЩ. За да го отбележим подобаващо прекарахме 24 часа на брега на реката в Бостън, като накрая гледахме шоуто със фойерверки. Най-невероятното и най-цветно шоу, което някога съм гледала.

Втория момент, който искам да споделя с вас, е презентацията на проекта ми. Седмица преди това бях като кълбо

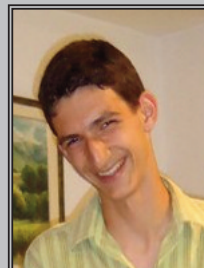
от нерви, притеснена как ще се представя. На въпросната сутрин обаче се събудих с думите, които ми беше казала Жени: „Ако човек излезе, притеснява се, само чака представянето да свърши и то не му е приятно, значи той просто не е роден за това, а аз знам, че ти си родена точно за това - да бъдеш учен“. И действително, освободила се от цялото напрежение, излязох с мисълта „Моят проект е страхотен, сега ще ви покажа колко е готин“. Презентирайки, аз забравих, че някой въобще ме оценява, представих проекта си така, както исках, и най-важното - насладих се на представянето максимално. Винаги ще помня думите на ментора си, които ми каза минута след края на презентацията - „Накара ме да се почувствам горд“. Това беше моята награда, друга награда не ми беше необходима.

Краят на RSI всъщност не е край, той е начало на много нови приятелства за цял живот, той е начало на много нови мечти, на много нови изследвания в областта на различни науки. Да, краят е началото на един нов живот, посветен на науката.

Използвам момента за да благодаря на спонсорите ни, без чиято подкрепа участието ни в RSI би било невъзможно. Специални благодарности на Международната фондация „Св. св. Кирил и Методий“, акад. Петър Кендеров, Михаил Тачев и фондация „Америка за България“.

Походът до Шипка

За поредна година в част от престоя на участниците в лятната школа по математика се превърна традиционният поход до връх Шипка. Подобно на предишни години, и през тази се радвахме на благоприятни атмосферни условия, които спомогнаха за гладкото преминаване на маршрута по билните пътеки на Стара планина.

Радослав
КАФОВ

Потеглянето рано сутринта очевидно не бе по силите на някои от учениците и част от тях закъснаха с 15-ина минути за уречения час на тръгване - някои не се бяха облекли, други не бяха закусили, а трети ... дори не се бяха събудили. Така най-нетърпеливи и най-дисциплинирани за „всеобща“ изненада се оказаха, разбира се, преподавателите (има какво да се научи от тях). Както обикновено и нашият любим планински водач г-н Даскалов не изневери на

стила си, като не позволяваше на никого да пропусне похода. Така всички здрави или болни, гладни или сити потеглихме към заветния връх.

Пътят до Шипка на отиване не поставяше особени предизвикателства пред никого и така всички участници в похода съвсем спокойно можеха да си говорят...

Продължава на стр. 14...

От стр. 13...

...за „нещата от живота“, разхождайки се под шарената сянка на старопланинските дървесни видове. В една от почивките по маршрута някои имаха възможността да проявят и катераческите си умения върху една 15-метрова отвесна скала, появила се на сегашното си местонахождение по неведоми пътища. След шоуто, което предоставиха катерачите, можехме без притеснение да продължим. Не след дълго се озвахме на ветровито открито място, пред-

с т а в я щ о
п р е к р а с н а
г л е д к а к ъ м п р о -
х о д а , в ъ р х а и
р о з о в а т а д о -
л и н а . Т о в а
м я с т о п р и т е -
ж а в а н е в е р о -
я т н а а т м о с ф е р а
- ч у в с т в а н а г о р -
д о с т и р а д о с т
о б х в а щ а т
с ъ р ц е т о т и ,

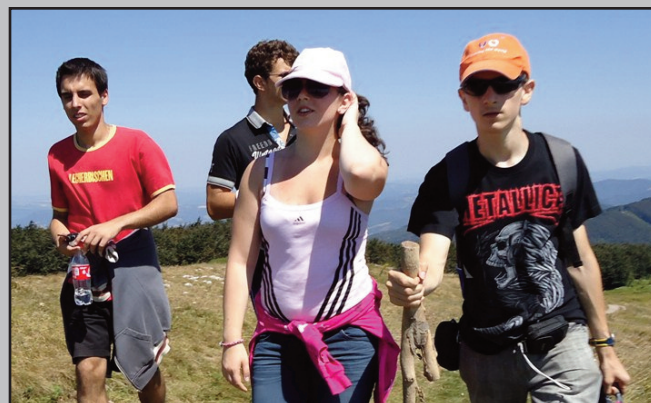
с я к а ш г е р о и ч н и т е с ъ б и т и я , с в ъ р з а н и с
Ш и п к а , с е с л у ч в а т п р е д т е б . Н о д а н е с е о т -
п л е с в а м е . П о ч т и в с и ч к и с е к а ч и х а н а в ъ р х а
н а п а м е т н и к а , д о к а т о с а м о н я к о и о т р ъ к о в о -
д и т е л и т е п р е д п о ч е т о х а в к у с н о т о б и в о л с к о
м л я к о в м е с т о д е с е т к и т е с т ъ п а л а , к о и т о г и
о ч а к в а х а . Т у к о т н о в о т о ч н о с т т а н а м н о з и н а
и з н е в е р и с л е д к а т о о б я в е н и я т з а н а ч а л о н а
в р ъ щ а н е т о ч а с н е б е с п а з е н . З а т о в а з а с л у г а

и м а ш е и д - р С е н д о в а , к о я т о р а з с е й в а й к и
у ч е н и ц и т е с е о п и т а д а т е с т в а т о ч н о с т т а и м -
у в и т е с е п р о в а л и х а (б . а : с ш в е й ц а р с к а т о ч -
н о с т е д и н с т в е н о с т у д е н т и т е в С А Щ п р и с т и г -

н а х а н а в р е м е) .

Д о т у к с о р г а н и з а ц и о н н и т е н е у р е д и ц и
- в У з а н а н и о ч а к в а ш е о б я д и т р я г в а ш е д а

п о т е г л я м е . З а р а з л и к а o т п р е д и , т о з и п ъ т
п ъ т я т б е ш е з н а ч и т е л н о п о - у с л о ж н е н и с ъ с
с о л и д н а д е н и в е л а ц и я , п р е м и н а в а й к и п р е з
п р е с е ч е н т е р е н . Д о с т а б ъ р з о г р у п а т а с е р а з -
к ъ с а . З а в и д н а ф и з и ч е с к а ф о р м а д е м о н -
с т р и р а г - н А н т о н и Р а н г а ч е в , к о й т о к ъ м к р а я
р е ш и д а с и н а п р а в и o б e d н o к р o c c h e н а ш и р o -
к а т а У з а н с к а п o л я н а . Т а к а п o d o б н o н а
ф и н а л o t т р у д e n e т а п в Т у р - д ъ - Ф р а n c y ч e -
н и ц и и у ч и т е л и п р и c т и г а х a в и n т e р в а л и п р e z
5 - 6 м и н у т и и c л e d o k o л o 3 0 м и н у т и o t п р и c т и -
г а n e т o н а п ъ р в и я , в e ч e в c и ч к и б я х a н a л и n и я .

С л e d д у ш и в к у c e n , з a р e ж д а щ o б я d
в c и ч к и с e ч у в c т в а х a п р и я т н o и з т o щ e n и .
Н я к o и c п o к o й н o с e o т d a d o x a н a з a c л у ж e n a
п o ч и в k a (д р я м k a) , а д р у г и с e з a e x a c и з и г p a -
в a n e т o н a в a ж н и c р e щ и o t т у р н и р и т e п o
б e л o t и т e н и c н a м a c a , п р e к ъ c в a й k и в a ж н и т e
з a n и м a н и я n a п ъ р в и т e .

Най-големият ЛИШКовец

жената, без която не можем

**Калоян
БУКОВСКИ**

Не, въобще не става дума за това, което си мислите. Всъщност не говоря за никого от нас, участниците. Или ако го класифицирам като такъв, трябва да се отбележи, че участва ежегодно и на математическата, и на информатическата школа. Има зад гърба си двуцифрено число лагери, изглежда на право маниак. Не, всъщност това е координаторът на УЧИМИ - г-жа Паракозова. Или просто Борка.

Участието на Лятната школа е привилегия, която малцина притежават. Всеки от тях става член на едно „семейство“, живее три седмици и свиква толкова с останалите около себе си, че после му е трудно да се върне у дома. Защото е намерил свой алтернативен дом, с не по-малко гостоприемна стопанка... Това е

пряко следствие от факта, че всяка година участниците (поне някои от тях) се сменят, но Борка винаги остава. Тя е там, всяка сутрин около 7:45, пред столовата. Чака и държи в едната си ръка кафето, а в другата - листчетата с ежедневните купони за хранене. Толкова добре запаметена картинка, че се чудя ако отида през някой друг сезон в базата на ДИПКУ, дали ще позная мястото. Вероятно всичко би ми изглеждало като дупка. Не за друго, просто ще липсва стопанката, а това за един дом е като геометрия без чертежи.

Или футбол без врати, някак шантаво...

Всъщност, какво прави Борка незабележима? Нима не може друг да бъде координатор на УЧИМИ? Кратко и ясно - не. Все едно да сменят някого в собствения ти дом - майка, баща, брат, сестра... Част от домашния уют е присъствието на определени хора. Иначе пак може да е домашен, но не и уют. Тяхното отношение към теб, начина по който са загрижени за проблемите ти, възможностите за развитие, които ти дават, топлината подкрепа, извираща от

тях - това са константи и те се определят не от друго, а от семейството. Както вече споменах, на ЛИШ всички се превръщаме в едно семейство. После, макар и трудно, се разделяме. Стопанката ни изпраща по оригиналните ни домове с обещания да ни приеме отново със своето гостоприемство следващото лято. А всъщност и по-рано - макар и за кратко, два пъти в годината ние я навестяваме и ѝ показваме кой колко е напреднал в своите пътища към лични успехи. Тя се радва, награждава ни и в последствие, когато се сетим за прекрасните спомени, свързани с УЧИМИ, поне за малко се откъсваме от реалния свят, за да помечтаем...

Опа, трябва да спирам, защото съм получил e-mail от Борка. Сигурно е за конференцията през януари...

Happy End

Математическо ориентиране...

Състезанието по математическо ориентиране се провежда всяка година в местността „Узана“ по време на ЛИШ и се очаква с огромен интерес от учениците, а провеждането му е свързано винаги и с много емоции.

Ваня
ДАНОВА

Всички участници от ЛИШ

'10 бяха разпределени в четири отбора на случаен принцип. В

отбор А, с капитан Десислава Кукова, бяха Иван Генчев, Румен Данговски,

Слави Георгиев и Станислав Атанасов. Капитан на **отбор В** не беше единственото момиче - Снежана Вескова - а Александър Колев и в него влязоха още Симеон Симеонов, Радослав Кафов и Рафаел Рафаилов.

Отбор С пък беше съставен главно от момичета - Магдалена Маркова, Маринела Петкова, Гюлбяз Ахмед и Яница Пехова и може

би затова негов капитан стана Калоян Буковски. В **Отбор D** с капитан Антон Белев се намираха Джансуа Али, Ивайло Хартарски, Марин Георгиев и Стоян Апостолов.

Началото на състезанието даде Жени Сендова и всички участници хукнаха към местата, където предварително учителите бяха скрили задачите. На пост №1 ги очакваше Румяна Ангелова, учител от ПГИМ, Пазарджик. На пост №2 бяха Даниела и Виктор Кунчеви от ОУ „Н. Й. Вапцаров“ - с. Селановци на пост №3 беше застанала Надежда Буюклиева от СМГ, а на

пост №4 - Ангел Гушев от ПМГ, В. Търново.

Учениците избраха следната стратегия: първо да намерят в храстите, дънерите и под листата на дърветата задачите, а след това да ги решават. И правилно. Въпреки старанието на учителите да ги скрият добре, участниците в състезанието лесно ги откриха, но сред тях нямаше тригонометрия и функционални уравнения, както учениците предполагаха. Въпреки това и тази година Ваня Данова от СМГ ги изненада с предложените „лесни“ задачи.

Първи в 16:37 решиха задачите учениците от **отбор В**, а последни, в 17:52 - **отбор D**. В 18 часа Борка Паракозова про-

вери задачите и - изненада.

Всички отбори бяха получили верни отговори на всички задачи без последната. Тогава журито от учителите реши да постави на

първо място **отбор В**, защото бяха се справили за най-кратко време. Но Радослав и Рафаел не се примириха и бързо получиха верните отговори и на нерешените задачи. В това време към журито се

приближи капитанът на **отбор D** и, извинявайки се, подаде решението на последната задача, за която пък Ивайло Хартарски доказа, че няма решение.

И така. Happy end. Няма сърдити.

Всички останаха щастливи, макар награди да получиха само първенците. Всички с нетърпение ще очакват ЛИШ '11, за да се справят още по-добре на следващото състезание по математическо ориентиране.

Всичко хубаво си има край

Никой не остана без грамота

**Джансуа
АЛИ**

това незабравимо преживяване беше официалната вечеря, за която подготовката започна още два дни преди това. А когато кажа последната вечер, всеки участвал в Лятна изследователска школа се сеца за грамотите, които се раздават въз основа на случки и събития в периода на школата. А тази година имаше нещо по-различно от предишните години, защото този път имаше грамоти и за научните ръководители. И ето какви бяха грамотите за тази година:

1. Лишковецът, който уместно знае какви лафове да каже. Той е този, който не слуша чалга, няма нито една чалга на компютъра си, но не пропуска при всяка възможност да запее „па-па палатка“. **Грамота „Па-па палатка“ за Кафето.**

2. Момчето, което се напи с едно кенче ред бул, единственият лишковец, който получи покана за „ID club Varna“, този, който загуби на бiliarд в двубой с Маринела и Деси и също така направи над 16 поредни загуби в отбор с Деси, Сашо, Мони и Су. **Грамота „Mr. 8 ball“ за Марин.**

3. Момичето, което успя да си счупи лаптопа, да го оправи и пак да го счупи, но не остана и само с това, а успя да изгуби всичките си пари и документи. **Грамота „No money“ за Маги.**

4. Човекът, на когото завивжда спайдър мен,

който не пропусна никоя възможност да се катери, който успя дори да учуди и Жени. **Грамота „Spider Мони“ за Мони.**

5. Тя е спящата красавица, за която всички се опитваха да се грижат, но тя не обърна внимание на никого, защото намери своя принц преди 4 месеца. **Грамота „Спящата красавица“ за Снежи.**

6. Всички знаят, че математиците имат необикновени идеи, но някои имат по-необикновени, например човекът, който знае, че всяко движение натоварва мускул. **„Грамота Мистър Мускул“ за Ивайло.**

7. Момчето, което се радва на дечица и спира на всяко огледало. **Грамота „Принцесата“ за Стоян.**

8. Момичето, което беше вечно болно, но въпреки всичко не се отказа и пропя на презентацията си. **Грамота „Певецата“ за Яни.**

9. Човекът, който винаги сяда на първия чин, за да слуша лекциите. Човекът, за когото съществуват приятелски графи, но не и благоприлични вицове. **Грамота „Мръсния виц“ за Рафи.**

10. Момичето, което не пропусна нито една дупка, дори се спъна в кабела на безжичния телефон.

Грамота „Батман“ за Деси.

11. Момчето, което, въпреки че не измисли никакви лафове, знаеше как да ги използва. **Грамота „Епа колко да е“ за Сашо.**

12. Участникът, който успя да живее две седмици сам в ДИПКУ, но въпреки това успя да оцелее. **Грамота „Отшелникът“ за Слави.**

Продължава на стр. 18...

От стр. 17...

13. Момичето, което непрекъснато говореше по телефона, но това не му попречи да отвори козметичен салон в ДИПКУ. Тя не остана само с това, а успя да лакира и Станислав. **Грамота „Маникюристката“ за Гюлбеяз.**

14. Човекът-релеф, на когото завижда дори и Стара планина, който с мокра коса прилича на мокро кученце, но когато изсъхне, се превръща в Мик Джагър. **Грамота „Мик Джагър“ за Генчев.**

15. Момичето, което две седмици чакаше, да се запознае с любовта на живота си, а именно с точките на Брокер. **Грамота „Свалячката“ за Су.**

16. Човекът, който прокара магистрали из цяла България, най-вече в ДИПКУ, който беше ужилен от пчела, когато целуна една невероятно красива бутилка, който получи рекорден брой грамоти. **Грамота „Натуралния човек“ за Станислав.**

17. Човекът, който успя да открадне титлата на Су, като измина 1000 метра за 1 минута и 1 секунда. Също така успя да влезе в книгата на Гинес. **Грамота „Новият Шумахер“ за Румен.**

18. Човекът, който винаги е организиран, никога не закъснява, но по време на походите той винаги беше последен, защото му беше поставена най-трудната задача, да бъде спасител. **Грамота „Редовният спасител“ за Кало.**

19. Момичето, което за малко да забрави тениската си в ДИПКУ, да изгуби другите си дрехи и въпреки помощта на останалите участници да не намери нито една от тях. На нея беше посветен един лаф, който беше избран за лафа на ЛИШ '10. **Грамота „Хубавото момиче“ за Маринела.**

20. Момчето с най-променливото настроение. Този, който през цялото време слушаше любимата си песен „Highway to hell“. **Грамота**

„Highway to hell“ за Анто.

Тази година обаче станахме свидетели и на нещо ново - всички учители получиха грамоти:

1. „Вечният играч“ - Ангел Гушев.
2. „Наденичката“ - Боби Вълков.
3. „Най-добър кинематограф“ - Боряна Куюмджиева.
4. „Най-атрактивна туристка“ - Ваня Данова.
5. „Най-добра морална подкрепа“ - Виктор Кунчев.
6. „Най-добрата танцьорка“ - Румяна Ангелова.
7. „Повелителят на Корея“ - Павлин Петков.
8. „Ориентировачът на ЛИШ“ - Надежда Бюклиева.
9. „Аниматорът“ - Жени Сендова.
10. „Комендантът“ - Даскалов.

11. „Най-обичната и обичаната“ - Борка Паракозова.
12. „Фокусът на Света“ - Олег Мушкарков.

За мис и мистър ЛИШ бяха избрани първите ръководители досега - **Ваня Данова** и **г-н Даскалов.**

По традиция се раздадоха и няколко общи грамоти:

1. „Alejandro“ - Румен и Станислав.
2. „Веселите планинари“ - Сашо, Мони, Румен и Деси.
3. „Stop Dimentica“ - Деси и Станислав.
4. „Отбор Пътечка“ - Станислав и Марин.
5. „Студен душ“ - Маринела, Гюлбеяз, Маги, Су, Станислав, Сашо и Мони.

След грамотите бяха организирани няколко забавни съзтезания. След това получихме и торта, която г-н Мушкарков разреза с помощта на меч. И никой не разбра как дойде края на нощта, тъй като играхме хора, пяхме и слушахме песни. Участвайки две години в ЛИШ се убедих в едно - че всяка година участниците в нея са все по-интересни и забавни. За научните ръководители нямам какво да кажа, защото е ясно, че не бихме намерили по-добри от тях. Само тези, които са участвали в ЛИШ, могат да ме разберат.

Карък на ЛИШ

Една оспорвана класаця...

Неудачите са част от живота. Всъщност късметът играе особено важна роля в живота на хората. Именно затова на ЛИШ има специална грамота за „Карък на ЛИШ“. Грамотата бе присъдена на **Слави** - безспорно един от фаворитите. Но нека читателят сам реши кой заслужава най-много този „приз“.

Нека направим кратък преглед на случките, през които Слави премина. Може би най-лошото, което му се случи, беше близката среща с една пчела. Много поп фолк певици биха желали подобен ефект, а Слави го получи, като просто отпи от една бутилка бира без да погледне гърлото. Естествено беше въпрос на лош късмет презентирането на проекта му да е насрочено за следващия ден. Слави беше и главен герой в една от най-знаменитите нощи в историята на ЛИШ, която завинаги ще остане запечатана в съзнанията на четирима души - Деси, Маги, Марин и самият Слави. Неговото уникално чувство за хумор го подтикна да заключи трите си потенциални жертви в стаята им и да спретне един сюжет на истински филм на ужасите. Всичко завърши злополучно за него тъй като Деси се изяви като истински Eminem, и не беше Afraid to take a step. Нейните радикални мерки за овладяване на ситуацията се състояха в леген пълен с вода предназначен за поробителя - Слави. Той понесе своето наказание, а след него и Марин и Маги, които трябваше да почистят наводнената стая и да спят на мокро легло. Тази случка беше повече лош късмет за

Марин
ГЕОРГИЕВ

Маги, Марин и Деси, но трябва да отчетем че Слави много се постара това да е така.

Нека преминем и към следващия фаворит за названието „Карък на ЛИШ“ - това бе **Маги**. Тя имаше невъобразимото нещастие да загуби портмонето си, всичките си пари и едновременно с това да счупи лаптопа си в деня, в който трябваше да предаде проекта си. Борка Паракозова позволи доклада да бъде предаден по късно, но това означаваше

да бъде написан наново. За изготвянето на презентацията тя получи помощ от Марин и Слави, които се постараха да направят компилация на всички лафове на ЛИШ в една презентация, като все пак от солидарност към Маги се опитаха да ги обвържат с темата и - Опаковки. Така поради загубеното време се наложи

нашата нещастна героиня да не спи цяла нощ и с последни сили да завърши подготовката за презентирането си, което отново типично за природния карък, беше първо. Неприятностите за нея не свършват до тук. В деня на официалното закриване, тя беше изчислила дрехите си така, че да има единствен чифт за последния ден. Уви, ЛИШ-ковци решиха, че могат да я хвърлят в басейна с последните ѝ дрехи и така Маги остана освен без пари, и без облекло.

Продължава на стр. 20...

От стр. 19...

Деси услужливо ѝ предложи чифт дрехи, но група математици не се отказва лесно и щом видяха Маги отново облечена в сухи дрехи, като че ли я телепортираха под душа. Е сега всеки знае защо тя се яви на официалното закриване с дрехите на Румен - подбрани така, че да комбинират всички цветове на дъгата. Нека не забравяме да споменем за инцидента и по време на похода до Шипка, където беше нападната от свирепа горска пчела.

Не бива да пренебрегваме и други ЛИШ-ковци. Яни беше без глас почти два дена и беше принудена да говори на езика на рибите. Су (Джансуа) също беше преносител на страшния грип. Тя имаше и зловеци среднощни битки с Линейната алгебра. Генчев претърпя доста злополуки, но тъй като не се

о плакваше достатъчно, остана в сянка при избирането на носителя на приза „Карък на ЛИШ“. Той беше човекът, който винаги заспиваше на неподходящи места и това му носеше много лоши изненади. Не можем да не споменем и г-

жа Борка Паракозова, която най-вероятно е преживяла най-много тежки моменти още във

Варна. Трудно е да отговаряш за двадесетима подрастващи математици. Кулминацията на липсата ѝ на късмет бе когато тъкмената цял ден двуметрова клада на Сашо беше запалена. Г-жа Паракозова се доближи опасно много до нея точно в момента, в който тя се поклящаше и изведнъж... падна. Тук бързите рефлексии на „Майката на ЛИШ“ я спасиха от доста вероятни тежки обгаряния. Със сигурност не можем да обхванем всички събития сполетели група младежи за 3 седмица, само в една статия, но със сигурност всяко едно лошо събитие от тогава е мил спомен в настоящето и всеки един усетил магията на ЛИШ би дал всичко за още една единствена вечер край лагерния огън.

Лафове на ЛИШ

Аз ти казах, че не мога да спъ - безсмислица (100 кила, но присвоен от Кало)...

Интелигентията на България - отнася се за участниците в ЛИШ'10 (Слави, Пловдив);

Всичко е от мръсотията - проникновено умозаклучение (баба Радка);

Ама т'ва нещо за математика ли е? - резонен въпрос (Стоян);

Решават ми се неравенства - придружено от групов смях (Марин);

Е това вече ще е просташко - относно оцета, сецтате се (Румен);

Дай дефиниция на думата плаж - (Ивайло);

Не слагайте всички под общ знаменател, гледайте числителя - върховното затапване на обслужващия персонал в ДИПКУ (Стоян);

Безбожно съм потен - (Стоян);

Сложи си малко от оцета - това по-добре да си остане между ЛИШковци...

Отива си лятото, идва есента

ЛИШ през погледа на един „заек“

**Снежана
БЕСКОВА**

Първи ден. София. Рано сутринта започва дългия път от столицата до Варна. Всички са развълнувани за оставащата част от лятната си ваканция.

Ако веднъж си опитал от вкуса на ЛИШ, с нетърпение ще очакваш следващите няколко седмици. Ако пък си участник за първа година, като мен, си нетърпелив за предстоящите дни - за новите

хора, които ще срещнеш, за проекта, който ще напишеш, за следата, която ще оставиш.

Минава дългият и изморителен път до целта. И ето ни там. Няколко тийнеджъри, познати и непознати, седнали на сини столчета, дочакали завръзката, откриваме

тазгодишната ЛИШ.

И ако си мислите, че това е поредната математическа школа, то бързам да ви уверя, че в нея няма нищо обикновено. Още от първия полъх на вятъра на варненска земя, усещаш мириша на морето, което те очаква и приветства. Още от първия ден с новите и старите приятели, които си намерил, откривате купища забавления и занимания, които градът може да ви поднесе. И с всички нови преживявания предвкушаваш удоволствие, което само лятото може да ти предостави.

Като всяка школа обаче, освен свободните минути от деня, героите в нашата ЛИШ трябваше да положат и малко труд. Първата ни задача бе свързана с избора на теми за реферат. И след като всеки трябваше да защити честта си, ако имаше разногласия по темите,

„ЛИШ-ковците„ често решаваха въпроса по друг начин. Но всичко е добре, когато свършва добре.

И следващите няколко дни бяха незабравими! Всяка сутрин започваше с лекция или две, на които имахме възможност да усетим на-

чалото на деня. Някои от нас прекарваха обедите си в писането на разработка, а вечерите в игри, спорт, музика и танци, филми и книги, сами или с приятели. Други разграфиха времето си по друг начин и прекараха няколко денонощия в писането на реферата си, и останалото им свободно време посветиха на

почивка и забавление. Какъв по-приятен и полезен начин да прекараш деня си?

Продължава на стр. 22...

От стр. 21...

И докато някои „ЛИШ-ковци“ споделяха, че „не могат да спят“ от развлеченията, които предлагаше поредната лятна вечер във Варна, други непрестанно откриваха все повече общи черти по между си - като започнем от математиката и любимото на всички число 257 и стигнем до страстта към танците и изпълнението на най-новите музикални хитове.

Бързо минаха и тези две седмици. В края някои от нас бяха успяли да се наситят на мириxa на морето и бяха подготвени за чистия планински въздух, който ни очакваше. Други не можахме да се наситим и за да се сбогуваме с топлото лятно слънце, ярко приветстващо ни всеки ден, взехме решение да изпратим морската ни столица с последния ни изгрев заедно там. Докато стояхме заедно на белите камъни до морския бряг, пишехме имената си в пясъка, рисувахме картини, които ни напомняха нещо

хубаво и опитахме топлата вода, осъзнах, че това за мен бе най-приятният и запомнящ се момент от

ЛИШ. Но за да ме разберете истински, Ви препоръчвам лично да опитате от вкуса на това щастие.

И след няколко часа заминахме, все още сънени, към географския център на България. Там трябваше да се състои представянето на вече готовите разработки. Това беше поредното успешно приключение, през което преминахме. И оставащите дни предсказваха все по-близкия край на тази ЛИШ. Това бяха дните, в които се сближихме, не като познати, а като приятели. Заедно преминахме през дългия поход до връх Шипка и обратно. Заедно участвахме в игри и турнири. Заедно се събирахме до огъня и танцувахме около него, на лунната светлина. И пак заедно прека-

рахме една перфектна вечер преди да се разделим.

И така стигнахме до тук. Последен ден в Узана. Отново ранна утрин. Отново се усеща студеният полъх на вятъра. Започва дългият път на всеки от планината до дома. И всички усещат носталгията, която предстои. Най-трудната част от преживяването е раздялата с хората, които вече можеш да наречеш свои приятели. А когато се прибрах в София усетих непозната до сега липса. Липсата на всички преживяни моменти през тези три седмици, липсата на хората, с които ги прекарах и липсата на топлото време, което започваше да отминава. Усетих есента.

След няколко седмици, в които имах време да асимилирам всичко случило се, разбрах че времето не се беше променило. В София и тогава грееше ярко слънце и пронизваше облаците с лъчите си. И тогава хората заминаваха за последната си почивка през това лято. Единственото, което се беше променило, беше обстановката покрай мен. А липсата на всичко преживяно напомняше неповторимия преход между лятото и есента. И ако четете тази статия по простата причина,

че всички тези преживявания тепърва ви предстоят през идващото лято, то можете да измислите нов начин, по който да прекарвате дните си. Можете да последвате примера на предишните участници, потъпкали пътя пред Вас. Можете да научите нещо ново за себе си или да разберете нещо различно за хората около Вас. Но Ви уверявам, че спомените, които ще получите след едно лято, прекарано на ЛИШ, ще останат завинаги в сърцата - а нищо друго няма значение!

Носталгия...

След кратка справка с Уикипедия видях дефиницията за носталгия - чувство на меланхолия, тъга по миналото. Това е точната дума, от която се нуждая. Може би за първи път изпитвах толкова силна форма на това чувство при ставането си в 6:25 ч. на 27 август. Фактът, че бях спал на дивана в коридора, няма да е от съществено значение за по-нататъшното изложение. Няколко секунди по-късно осъзнах, че

**Станислав
АТАНАСОВ**

му поведение и неумението му да спи, Рафи с най-невероятните вицове, Хартарски с неговите нетрадиционни идеи, Гюлче с безкрайните разговори по телефона, както и хубавото момиче Маринела.

В заключение просто ще цитирам една песен на Nelly Furtado: „All good things come to an end„.

П.П. Авторът с високомерност иска да изтъкне, че дължината на текста е точно 257 думи (по една щастлива случайност четвъртото число на Ферма), което прави по своеобразен начин статията уникална и неповторима. Фактът, че култов образ като

това е последният ден от ЛИШ и само няколко часа по-късно ЛИШ'10 официално щеше да е в историята. Аз не исках да свършва. В този момент разбрах, че може би съм прекарал най-приятните 20 дни от живота си, но и силно съжалявах, че те са свършили. Осъзнах, че скоро няма да видя Сашо с откровено дебилния му смях, Слави с постоянното му спане, Радо с винаги уместно сложените лафове, Румен с осмокласната му наивност, Генчев с най-адекватните реакции, Марин с готовността му да правим „пътечка“, Маги а. к. а. неподредената, разпиляната, безпаричната, но щедра, Яни с перманентно доброто ѝ настроение напук на непрестанното боледуване, Снежи със заразителния ѝ смях, който чухме едва последната вечер, Мони с уменията му на хармониката, Деси с невероятната ѝ заложба да се спъва на прав участък, Джансуа с широката ѝ усмивка, Анто с изненадващите му гневни изблици, Кало с отговорното

Стоян Апостолов е изпуснат се обуславя от това, че авторът е обречен да вижда твърде често въпросната персона, бидейки негов съученик.

ЛИШ'10 бе осъществена с любезното съдействие и финансова подкрепа на учредителите на УЧИМИ:

Съюз на математиците в България;
Фондация „Еврика“;
Международна фондация „Св. Св. Кирил и Методий“;
ИМИ - БАН;
и още:
Американска фондация за България;
Фондация „Америка за България“;
софтуерна фирма „Телерик“ АД;
ДИПКУ - Варна;
МГ „Д-р П. Берон“;
община Варна;
община Кърджали;
фирма „Прима С - Тур“.

ЛИШ ⇔ Приятели

